

Naša punčka.

Kaj delaš ti, moja plavolasa deklica s sinjimi očki, v katerih je skrita vsa tvoja otroška dušica, v katerih leži vse nebo? Daleč sem zdaj, in tolikrat se mi stoži po tebi, moja Metodka!

Metodka je deklica, ki gre letos v tretjo pomlad. V prelepem maju so nam jo angelci položili v zibelko in ji mehko nastlali z vsem pomladnim cvetjem. Pod belim Snežnikom in temnimi javorniškimi gozdovi je zagledala božji svet. Tam hodi zdaj moja Metodka in preživlja svoje zlate dni.

Kolikrat sem se radovala z njo in se nasmejala prav od srca njenim otroškim umetnostim! Pa punčko, njeno zlato punčko, kolikokrat sem ji jo morala poviti in jo pestovati! Skromna zna biti ta naša Metodka. Punčko si zna narediti sama, in sicer tako veliko, kot je ona sama, ako ne včasih še večje. Veste, kaj ji služi za punčko? ... Drobno in dolgo poleno. To vzame mami izpod štedilnika, ga lepo povije v svoj predpasnik, ali pa ga celo obleče v svojo oblekico. To je njena najljubša punčka, ki je ne zamenja z nobeno drugo.

Pa kako ljubko ji zna govoriti! Polna je materske nežnosti in ljubezni do nje. Kadar je punčka zaspana, ji mehko postelje na klopi, jo položi tja in ji prepeva s svojim ljubkim glasom. O, tudi peti zna naša Metodka — pa še kako! Le to je njena slabost, da zapoje eno samo pesemco tudi po stokrat, pa se je še ne naveliča. Ko njena punčka zaspi, šele tedaj utihne Metodka in si globoko oddahne. Saj ni malenkost, uspavati takega otroka, kot je njena punčka.

Bratca Ivo in Stanko se rada ponorčujeta iz njene punčke. Nekoč sta jo vzela ravno tedaj, ko je najslajše spala in sta jo vrgla na bližnji travnik. To je potem vpila in jokala Metodka za svojo igračo!

Kadar se pa Metodka naveliča punčke, pa kaj rada uide mamici in gre v svet, ki jo tako mikavno vabi. Nič ne pomaga, če tudi ji mama pripoveduje, da so na cesti konji, da lahko pride tudi miška in pohrusta Metodko. Do miši ima res Metodka čudno sovraštvo in velik strah. Če pa nikakor ne sme na cesto, gre pa k atu v pisarno. Dva- do trikrat potrka, in če zamišljeni ata še ne sliši, tedaj zagolči mala: »Ata, ata, odpli, odpli, jaz sem, tvoja Metodka.« Hočeš, nočeš — ata mora odpreti tej važni uradni osebici. Ko je pri atu gotova z obiskom, gre pa še k teti v prvo nadstropje. Teta ima pa na oknu cvetice, in Metodka mora vse po vrsti lepo pogledati in poduhati. Ko je s tem gotova, pa neusmiljeno brska po tetinih knjigah, da najde kako sliko. Ako tetka postreže svojemu gostu s sladkorčki, ji je to zelo po godu, in potem ima teta najmanj petkrat na dan obisk — seveda ne veljajo ti obiski toliko teti kolikor sladkorčkom.

Ko teta vpraša Metodko, čigava je in kako ji je ime, tedaj Metodka odgovori, da je »naša punčka«.

In to »našo punčko« ima teta srčno rada in morebiti še bolj zdaj, ko je daleč od nje, ko ne sliši njenega otroškega čebljanja, ko ne hodi z njo po cvetnih livadah.

Pozdravljena, moja mala, sredi tvojih punčk, sredi cvetja in petja in solnea!

Pozdravljena ti »naša punčka« izpod belega Snežnika!

